

Sygn. akt II Ka 863/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Patrycji Klimiuk – Romaniuk

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2023 r.

sprawy **M. R.**

oskarżonego z art. 226 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, art. 224 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 października 2022 r. sygn. akt II K 721/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. 840 złotych (w tym 157,07 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że jego wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 863/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13 października 2022 r. w sprawie II K 721/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku - obraza przepisów postępowania, poprzez: naruszenie przepisu art. 4 k.p.k. i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną a nie swobodną, jednostronną i wybiórczą, nieuwzględniającą należycie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, ocenę materiału dowodowego polegającą na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego R. O., które stoją w sprzeczności z zeznaniami czterech świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonego, a także są wewnętrznie niespójne, - bezpodstawnym uznaniu za niewiarygodne zeznania świadków K. J., A. K., K. B. oraz M. A. co do zdarzenia z dnia 12 grudnia 2019, w sytuacji gdy nie ma jakiegokolwiek podstawy do sądenia jakoby byli zainteresowani wprowadzaniem w błąd organy ścigania, zwłaszcza w sytuacji świadomości odpowiedzialności 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>karnej za składanie fałszywych zeznań,</p> <p>- bezpodstawnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, które są logiczne, spójne i konsekwentne oraz odnajdują swoje potwierdzenie z zeznaniach czterech niespokrewnionych i niezależnych świadków,</p> <p>a w konsekwencji</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a mianowicie uznaniu iż oskarżony znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariusza SW kaprała R. O. stosując wobec niego groźbę bezprawną w celu zmuszenia do zaniechania pranej czynności służbowej, w sytuacji gdy w rzeczywistości oskarżony jedynie zgłosił swoje zastrzeżenia do przeprowadzanej kontroli.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, ażeby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została przeprowadzona przez Sąd I instancji wadliwie, jak wskazywał w środku odwoławczym obrońca oskarżonego. Przeciwnie, była ona prawidłowa i w sposób należyty uwzględniała dyrektywy płynące z treści art. 7 kpk.</p> <p>Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie obdarzył zeznania R. O. przymiotem wiarygodności w całości. Należy zauważyć, że znajdują one</p>		

odbicie w nieosobowym materiale dowodowym sprawy, tj. notatce służbowej (k. 2), wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej (k. 21-22), informacji z Zakładu Karnego (k. 16).

Na ich wiarygodność zdają się wskazywać także wnioski końcowe opinii biegłych (k. 192-194v), a także dokumentacja z Zakładu Karnego (k. 22-24). Korelują one w pewnej części również z wyjaśnieniami oskarżonego, m.in. w zakresie w którym oskarżony wskazywał, że żaden z innych współwięźniów nie zabierał głosu podczas ich wprowadzania do celi przez pokrzywdzonego. Owszem dostrzega się pewne rozbieżności w zeznaniach omawianego świadka w zakresie słów jakie miał kierować wobec niego oskarżony, jednakże nie sposób stwierdzić, ażeby miały one wpływ na ogólną wymowę tego dowodu. Ów świadek przecież konsekwentnie i logicznie, a przez to całkowicie wiarygodnie opisywał tło sytuacyjne inkryminowanego zajścia. Nawet jeżeli przytoczył odmienne słowa, to jednak ich sens się nie zmienił, a on w dalszym ciągu podnosił, że obawiał się zrealizowania groźby po opuszczeniu przez oskarżonego Zakładu Karnego.

Sąd Okręgowy uznał, że w tym miejscu warto przypomnieć przekaz z rozprawy w dniu 18 maja 2022 r. (k. 237v) „Bardziej prawdopodobne są słowa, które napisałem w notatce służbowej. Ja teraz bazuję na tym co pamiętam. Ja obawiałem się wypowiedzianych słów (...)”. R. O. składał zeznania na rozprawie w dniu 18 maja 2022 r. ok. 2,5 roku po zdarzeniu, będącym przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. W związku z tym naturalnym było, że jego depozycje mogły ulec zmianie. Taka

postawa pokrzywdzonego w ocenie Sądu Okręgowego nie dezawuowała wiarygodności jego zeznań. Należy jednak zauważyć, że podczas wspomnianej rozprawy odczytano mu złożone w nieodległym czasie po zdarzeniu, poprzednie zeznania, a on je potwierdził. Kontynuując, R. O. jest dla oskarżonego osobą obcą i miał z nim styczność wyłącznie z racji wykonywania pracy w Zakładzie Karnym. Nie istniał zatem żaden powód aby bezpodstawnie obarczał go winą, relacjonując odmiennie niż miało to miejsce w rzeczywistości. Wreszcie należy zważyć, że jeszcze w dniu zdarzenia, tj. 12.12.2019 r. pokrzywdzony sporządził notatkę służbową, jak również został skierowany wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej M. R.. Z kolei fakt, że zeznania pokrzywdzonego nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach K. J., A. K., K. B., M. A. wcale nie jest dowodem na to, że do czynów przypisanych oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem nie doszło, bowiem w świetle wszystkich powyżej podniesionych okoliczności sprawy, decyzja Sądu Rejonowego o obdarzeniu w całości wiarą zeznań R. O. była prawidłową, a argumentacja obrony nie zdołała jej skutecznie podważyć.

Odnośnie zaś wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków: K. J., A. K., K. B., M. A. stanowisko Sądu meriti co do tych dowodów spotyka się z pełną aprobatą ze strony Sądu Okręgowego. Treść zeznań ww. świadków wskazuje na to, że nie chcieli oni ujawniać faktów dla oskarżonego niekorzystnych. Warto jednak zwrócić uwagę, że nie byli w swojej relacji zupełnie zgodni z oskarżonym, gdyż żaden z nich nie podnosił, aby oskarżony w trakcie kiedy przebywali oni z nim w jednej

celi reagował słownie względem funkcjonariusza Służby Więziennej po dokonaniu kontroli, podczas gdy sam oskarżony wskazał w trakcie rozprawy w dniu 18 maja 2022 r., że po przeprowadzeniu kontroli w dniu 12 grudnia 2019 r. upomniał pokrzywdzonego co do jej przebiegu. Z informacji z Zakładu Karnego (k. 30) wynika, że w owym dniu wszyscy ww. świadkowie przebywali w celi nr 308 wspólnie z oskarżonym, a zatem ich twierdzenia o braku wiedzy o takiej sytuacji, zasadnie zostały uznane za niewiarygodne. Fakt, że nie są oni spokrewnieni z oskarżonym nie powoduje a priori, że ich zeznania należało obdarzyć wiarą. Sąd bowiem ma obowiązek oceniać zeznania świadka, mając na względzie depozycje art. 7 kpk, w oparciu o całokształt okoliczności wynikających ze zgromadzonych dowodów, nigdy zaś żaden dowód nie może być oceniony w oderwaniu od innych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992, wyrok SA w Krakowie z 7.10.2020 r., II AKa 77/20, LEX nr 3344218). Jak ujawnia pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, Sąd przeprowadził ocenę zeznań omawianych świadków w odniesieniu do pozostałego materiału dowodowego sprawy, zwracając trafnie m.in. uwagę na specyfikę kultury więziennej, tj. wynikających z niej zależności pomiędzy osadzonymi, a Sąd Okręgowy nie dostrzega aby była ona błędną. Podobnie tut. Sąd nie dostrzega wad w ocenie depozycji oskarżonego. Jego relacja zaprzeczająca sprawstwu przypisanych mu czynów wobec sprzeczności z zeznaniami świadka R. O., a także nieosobowym materiałem dowodowym sprawy, prawidłowo nie została uznana

za wiarygodną. Brak jest także logiki w wyjaśnieniach oskarżonego odnośnie powodów, wobec których R. O. miałby go bezpodstawnie oskarżać. W tej sytuacji Sąd I instancji prawidłowo uznał, że przyjął on swoistą linię obronę, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Tu należy podnieść, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759).

W związku z tym, że ocena dowodów, jaką zaprezentował obrońca w środku odwoławczym, nie uwzględniała całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, a więc nie respektowała wymogu z art. 410 kpk, jako nieuprawniona, a więc i dowolna nie mogła uzyskać akceptacji Sądu Okręgowego.

<p>W konsekwencji uznania dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów za prawidłową, za równie właściwe należało uznać dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne, wobec czego zarzut apelacji w tym zakresie, będący jedynie konsekwencją zarzutu pierwotnego, dotyczącego wadliwego procedowania, nie mógł się ostać.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>niezasadność zarzutów powodowała niezasadność wniosków.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13 października 2022 r. w sprawie II K 721/21	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	<p>w sprawie oskarżony reprezentowany był przez obrońcę ustanowionego z urzędu, zatem Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1184 z późn. zm.), a także § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.</p> <p>w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18 z późn. zm.), wobec treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. sygn. akt SK 78/21 (Dz. U. poz. 2790) uwzględnił wniosek obrońcy i zasądził od Skarbu Państwa kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.</p>
III.	<p>apelacja obrońcy okazała się bezzasadna, jednakże z uwagi na konieczność odbycia przez oskarżonego wymierzonej mu zaskarżonym wyrokiem kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy uznał na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, że względy słuszności przemawiają za tym aby zwolnić go od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	cały wyrok

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana